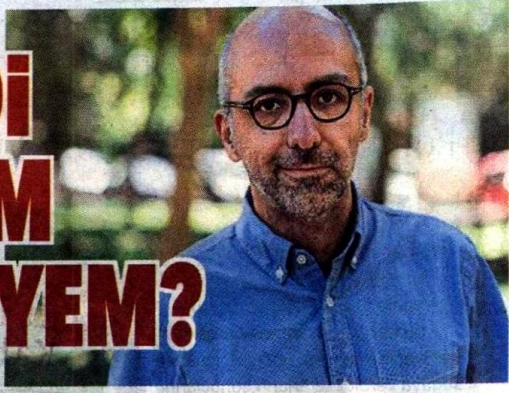

NEYDİ BENİM HİKÂYEM?

Hikmet Hükümenoğlu'nun 'Atmaca'sından öğrenilecek çok şey var. Mesela o sivri gagalarımızla yakınlarımızı ve kendimizi yaraladığımızda, aynada kendi

yüzümüze bakabilmek.

yaşayabilir mi?

Ömer'in yıllardır tutunduğu kendi hikâyesinin çıkmazları var. Bir gün bir aile yemeğinde o çıkmazlar ortaya dökülüyor. Öfkesinin nedeni de aslında tam da orada ortaya çıkıyor. Ömer'in en büyük öfkesi kendisine, pek çoğumuz

gibi. Hepimiz yapmışızdır bir başkasına kendi hikâyemizi anlatırken kimi şeyleri değiştiririz, ister büyük olsun ister küçük, bir zaman sonra o hikâyeye kendimiz de inanmaya başlarız. Gerçek bozulur. İnsanın kendi gerçeğiyle yüzleşememesi hayatta karşısına çıkan iyi ya da kötü her şeye karşı öfke duymasını sağlar. Bu bir uyum sorununa dönüşür ve hayat derin bir dipsiz kuyuya döner.

Tanıdık bir yabanilik

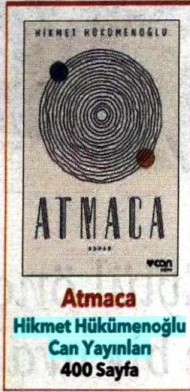
Kardeşleri Ayfer ve Önder, sevdiği kadınlar Mine ve Derya ve hikâyesinin içerisinde yer alan diğer yakınlar, herkes Ömer'in öfkesinden nasibini alır. Her yerin, her şeyin, herkesin iktidarıyla kavga eder Ömer. Başına bir iş açmak için uğraşıp duruyor gibi geliyor okurken. Kim bilir belki evet, hangimiz kavgaya gözümüz kapalı dalmadık ki, dövme için değil dayak yiyip kendimize gelmek için.

Hikmet Hükümenoğlu'nun "Atmaca"sından öğrenilecek çok şey var. Mesela o sivri gagalarımızla yakınlarımızı ve kendimizi yaraladığımızda, aynada kendi yüzümüze bakabilmek. Ömer'in yabaniliği, öfkesi tanıdık, bilindik, tedavisi ise bence pek yok. İnsan sadece kendi ateşini içinde tutmayı öğrenebilir, o da bir ihtimal.

Hiç yakından atmaca gördünüz mü? Ben gördüm. Heybetinden sual olunmaz. Karadeniz de yaşarken İbrahim adında bir arkadaşım vardı. Atmaca beslerdi. İbrahim'le tanıştığım ilk gün o sıralar beslediği atmacası gelip omzuma

konmuştu da İbrahim, "Yabani yabanii tanır," demişti. Yabaniliğim yüzümden okunuyordu. Şehre sığamayıp dağlarda hayatı aramıştım.

Hikmet Hükümenoğlu'nun Can Yayınları tarafından yayınlanan yeni romanı "Atmaca" benim deyimimle bir yabaninin romanı. İlgimi çekmesinin nedenlerinden biri elbette adı. Neden bilmiyorum ama kitabı elime alır almaz biliyordum ki bu atmacayla bir yerden tanış çıkacaktım.

Yakın dönem Türkiye tarihi

1995 yılında başlıyor roman, anlatıcımız Ömer kendi hikâyesini anlatır gibi görünüyor ama 90'lardan bugüne bir Türkiye tarihi anlatıyor aslında. Şöyle bir dönüp baktığımızda uğradığımız bütün hayal kırıklıkları, yıkımlar, kayıplar, ekonomik krizler, kanun hükmündeki kararnameler, siyaset, insanların yozlaşması ve kutuplaşması her şeye veriyor romanın içerisinde. Üzerimize boca etmiyor, Ömer'in büyürken gördükleri hepimizin gördükleri, hatırlatıyor. Bütün bu hatırladıklarımıza okurken içimizde çok derinde bir yerde bir öfke duyuyoruz. O öfke işte Ömer'in hikâyesini zaman zaman ele geçiriyor. İnsan öfkelenmeden

BİR CÜMLE

"Hepimiz dev bir akıntıya kapılmıştık, o dev akıntının içinde kendi küçük akıntularımız vardı ve hiç durmadan sürüklenirken beklentilerden bahsetmek bana son derece saçma geliyordu."